

Vergaderjaar 2014–2015

34 047

Wijziging van de Gerechtsdeurwaarderswet in verband met de evaluatie van het functioneren van de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders, alsmede de regeling van enkele andere onderwerpen in die wet

Nr. 5

VERSLAG

Vastgesteld 10 december 2014

De vaste commissie voor Veiligheid en Justitie, belast met het voorbereidend onderzoek van dit voorstel van wet, heeft de eer als volgt verslag uit te brengen. Onder het voorbehoud dat de hierin gestelde vragen en gemaakte opmerkingen voldoende zullen zijn beantwoord, acht de commissie de openbare behandeling van het voorstel van wet genoegzaam voorbereid.

INHOUDSOPGAVE

I	ALGEMEEN	1
1.	Inleiding	1
2.	De toegang tot de ambtsuitoefening	3
3.	Wijzigingen met betrekking tot toezicht en tuchtspraak	5
4.	Uitgebrachte adviezen	6
5.	De onafhankelijkheid van de gerechtsdeurwaarder	9
6.	Bedrijfseffecten en administratieve lasten ten gevolgen van het wetsvoorstel	12
II	ARTIKELEN	12

I ALGEMEEN

1. Inleiding

De leden van de VVD-fractie hebben met interesse kennisgenomen het wetsvoorstel tot wijziging van de Gerechtsdeurwaarderswet in verband met de evaluatie van het functioneren van de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders, alsmede de regeling van enkele andere onderwerpen in die wet (hierna: het wetsvoorstel). Aan dit wetsvoorstel ligt de evaluatie van het functioneren van de Koninklijke Beroepsorganisatie van gerechtsdeurwaarders (KBVG) ten grondslag. Deze evaluatie is

vervat in het rapport «Noblesse Oblige». Het wetsvoorstel strekt groten-deels tot uitwerking van de aanbevelingen uit dit rapport. Deze leden delen het standpunt van de regering dat het essentieel is dat het niveau van vakbekwaamheid, een onafhankelijke positie ten opzichte van klanten en de opleiding tot het beroep van gerechtsdeurwaarder goed zijn geborgd. Het ambt brengt immers bepaalde verantwoordelijkheden en privileges met zich mee. Ook worden met de taakuitoefening van gerechtsdeurwaarders algemene belangen gediend. Voornoemde leden hebben nog enkele vragen dan wel opmerkingen.

De leden van de PvdA-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van het wetsvoorstel. Zij vinden het van belang dat er nadere eisen worden gesteld aan de onafhankelijkheid, professionaliteit, kwaliteit en integriteit van de gerechtsdeurwaarder. Ook achten deze leden het van belang dat daar waar de gerechtsdeurwaarder zijn taken niet goed uitvoert, het tuchtrecht voor gerechtsdeurwaarders in dit wetsvoorstel is geregeld. Even zo belangrijk achten zij de rol van de toezichthouder die moet controleren of de beroepsgroep zijn taak op basis van de wet goed uitvoert en integer handelt in de uitoefening van haar taak. Deze leden hebben naar aanleiding van het wetsvoorstel en de bijdragen van de verschillende organisaties enkele vragen en opmerkingen.

De leden van de SP-fractie hebben kennisgenomen van het wetsvoorstel. Zij hebben daarover nog enige vragen en opmerkingen.

De leden van de CDA-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van onderhavig wetsvoorstel. Zij hebben daarover nog enkele vragen. Deze leden vragen de regering allereerst nader in te gaan op de terugkerende voortdurende negatieve berichtgeving over incassobureaus. Deelt de regering de stellingnames in verband met een aangekondigd initiatiefvoorstel van het Lid Schouten («Malafide incassobureaus moeten boetes krijgen», Metro, 26 november 2014). Kan de regering aangeven hoeveel van de ruim 400 incassobureaus zijn aangesloten bij de Nederlandse Vereniging van Gecertificeerde Incasso-ondernemingen (NVI)? Kan de regering ook aangeven in hoeverre de kritiek op het optreden van incassobureaus ook betrekking heeft op het handelen van gerechtsdeurwaarders die incassowerkzaamheden verrichten? Voornoemde leden vragen ook hoeveel procent van de gerechtsdeurwaarders incassowerkzaamheden als nevenactiviteit uitvoert en in hoeveel gerechtsdeurwaarderskantoren incassobureaus zijn betrokken als aandeelhouder. De aan het woord zijnde leden vragen of de regering de mening deelt dat onderhavig wetsvoorstel niet geheel kan worden losgezien van de verwachting van de KBvG dat het thans bij de Kamer voorliggende wetsvoorstel inzake digitalisering in het burgerlijk procesrecht en bestuursrecht (Kamerstuk 34 059) voor een landelijk omzetverlies van circa 9.000.000 euro zal zorgen bij de gerechtsdeurwaarders en als gevolg hiervan faillissementen zullen optreden, aldus het advies van de KBvG bij dit wetsvoorstel. Deze leden vragen of de regering nader onderzoek wil verrichten over de precieze gevolgen voor de gerechtsdeurwaardersbranche naar aanleiding van deze onheilspellende inschattingen en de Kamer hierover te informeren.

De leden van de PVV-fractie van hebben kennisgenomen van het wetsvoorstel en hebben daarover nog enkele vragen. De leden van de D66-fractie hebben kennisgenomen van dit wetsvoorstel. Zij vinden het van groot belang dat het ambt op een goede wijze wordt uitgeoefend en waarden de al daarvoor bestaande inzet van betrokkenen. Tegelijkertijd zijn er verbeterpunten mogelijk in het functioneren van gerechtsdeurwaarders, hun beroepsorganisatie en het toezicht

daarop. De aan het woord zijnde leden zien dat het wetsvoorstel daartoe een voorzet geeft, maar hebben nog enkele vragen.

De leden van de ChristenUnie-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van het wetsvoorstel dat strekt tot uitwerking van een aantal van de aanbevelingen van de commissie- Van der Winkel (2009). Zij merken op dat na tientallen jaren van voorbereiding de Gerechtsdeurwaarderswet sinds 2001 in werking is getreden en dat de evaluatie van de commissie-Van der Winkel uit artikel 85 van de Gerechtsdeurwaarderswet voortvloeit. Deze leden vragen hoe de evaluatiebepaling in de latere jaren haar uitwerking heeft gehad en op welk moment opnieuw een evaluatie verwacht kan worden.

De leden van de SGP-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van het wetsvoorstel. Vanwege het publieke belang van deze functie is het belangrijk dat er duidelijke regels zijn over de voorwaarden waaraan deze beroepsgroep moet voldoen. Zij hebben enkele vragen over het wetsvoorstel.

2. De toegang tot de ambtsuitoefening

De leden van de VVD-fractie merken op dat wordt voorgesteld in totaal vier verschillende hoedanigheden voor een gerechtsdeurwaarder te scheppen die ambtshandelingen kunnen verrichten. Deze leden vinden dit in beginsel positief aangezien dit bijdraagt aan de duidelijkheid en transparantie naar potentiële klanten en particulieren die met een deurwaarder worden geconfronteerd. Wel vragen zij of deze wijziging bijdraagt aan inhoudelijk kwalitatief betere prestaties van gerechtsdeurwaarders. Zo ja, op welke wijze?

De leden van de SP-fractie hebben enkele vragen over de freelance kandidaat-gerechtsdeurwaarders. Hoeveel freelancers zijn er op dit moment werkzaam in betreffende sector? In hoeverre hebben kleine deurwaarderskantoren baat bij deze freelancers? Hoeveel klachten lopen of hebben er gelopen tegen hen? Waren deze klachten terecht? Is het toezicht op hen niet anders te organiseren dan door de beperking die de regering in onderhavig wetsvoorstel heeft vastgelegd?

De leden van de CDA-fractie vragen de regering of zij met «de gerechtsdeurwaarder die ondernemer is» doelt op een toegevoegde kandidaat-gerechtsdeurwaarder die als freelancer ambtshandeling verricht. Deelt de regering de mening dat het enkele gebruik van de term «ondernemer» in dit kader enigszins verwarrend is omdat de freelance gerechtsdeurwaarder formeel gezien niet volledig zelfstandig zou mogen opereren maar dient te zijn toegevoegd aan een gerechtsdeurwaarder? Kan de regering bevestigen dat de kandidaat-gerechtsdeurwaarder die ambtshandelingen verricht in naam van de gerechtsdeurwaarder aan wie hij gevoegd is, ook formeel onder de financiële verantwoordelijkheid valt van die gerechtsdeurwaarder en tevens formeel gebonden is aan de KBvG? Deze leden vragen de regering daarbij aan te geven welke verantwoordelijkheden de KBvG heeft ten opzichte van deze groep freelancers, juist als het gaat om toezicht.

De aan het woord zijnde leden hechten vooraleer waarde aan de duidelijkheid die de regering wil scheppen ten aanzien van de positie van gerechtsdeurwaarder als openbaar ambtenaar die vanuit die hoedanigheid openbaar gezag uitoefent. Tegelijkertijd vragen zij in hoeverre de regering niet klakkeloos de een aantal jaren terug gekozen zinsnede heeft overgenomen dat er sprake is van een «ongewenste ontwikkeling van de zogenaamde freelancers», zonder deze stellingname van een onderbouwing te voorzien.

Deze leden merken op dat uit de door de regering aangehaalde uitspraak van de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders te Amsterdam blijkt dat door

de wetgever circa twintig jaar geleden bewust is gekozen om als voorwaarde aan toegevoegd kandidaat-gerechtsdeurwaarder te stellen dat hij aan een kantoor verbonden dient te zijn (ECLI:NL:GHAMS:2014:3713, r.o.6.1–6.4). In de praktijk blijkt dit de weg te hebben vrijgemaakt voor het optreden van freelancers in de deurwaardersbranche. Deze leden vragen de regering naar de aard en omvang van de veronderstelde problematiek hiervan. Is de regering van mening dat het tuchtrechtelijk laakbaar handelen voortvloeit uit het niet gekoppeld zijn van freelancers aan een kantoor maar niet voortkomt uit klachten over de inhoudelijke werkwijze van freelancers?

De leden van de CDA-fractie vragen de regering om een beoordeling van een andere uitspraak van de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders, te weten die van 4 februari 2014 (ECLI:NL:TGDKG:2014:21). Dit betrof een geschil tussen de KBvG en zeven freelance gerechtsdeurwaarders. In rechtsoverweging 4.9 wordt gesteld: «De Kamer ziet geen aanleiding om op dit moment vooruit te lopen op een wetswijziging die momenteel aanhangig is. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat gesteld noch gebleken is dat sprake is van concrete aantoonbare misstanden die door het fenomeen van de «freelance gerechtsdeurwaarders» worden veroorzaakt. Evenmin is gebleken dat de wijze waarop de kandidaat-gerechtsdeurwaarder zijn werkzaamheden verricht in de weg staat aan het toezicht op de gerechtsdeurwaarder voor wie hij of zij werkzaamheden verricht.» Voornoemde leden willen graag weten hoe de regering haar conclusie dat sprake is van een ongewenste ontwikkeling van de zogenaamde freelancers zich verhoudt tot bovenstaande constatering dat bij zeven freelancers klaarblijkelijk geen sprake is van concrete aantoonbare misstanden. Daarbij vragen zij ook of het waar is dat er momenteel veertien freelance gerechtsdeurwaarders actief zijn en of diensgevolge deze uitspraak dus van toepassing is op de helft van deze groep actieve freelancers. Kan de regering aantonen dat ten aanzien van de overige (zeven) freelance gerechtsdeurwaarders wel sprake is van aantoonbare misstanden?

De aan het woord zijnde leden merken op dat het «niet vooruitlopen» uit de hierboven aangehaalde overweging overigens sloeg op het oordeel van de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders dat er geen lacune zou bestaan in het financieel toezicht op de freelancers. De leden van de CDA-fractie vragen of de regering een overzicht kan geven van het totaal aantal klachten dat jaarlijks bij de Kamer voor Gerechtsdeurwaarders is binnengekomen in de periode vanaf 2005 tot en met 2013 en of zij daarbij kan aangeven hoeveel klachten daarvan gericht waren tegen (één van de) freelance gerechtsdeurwaarders. Ook vragen zij of de regering hierbij een onderscheid kan maken in het aantal klachten dat is ingediend door de KBvG enerzijds en individuele klagers anderzijds.

De leden van de CDA-fractie vragen de regering hoeveel procent van alle gerechtsdeurwaarders in Nederland jaarlijks wel eens gebruik maakt van freelance gerechtsdeurwaarders. Kan de regering aangeven of en hoeveel actieve freelance gerechtsdeurwaarders aan meer dan vier gerechtsdeurwaarders zijn gevoegd? Onderschrijft de regering de stellingname in het evaluatierapport «Noblesse Oblige» dat de ontstane constructie van freelancers voor de buitenwereld onbegrijpelijk is? Zo ja, kan de regering dat aantonen? Deze leden willen verder graag weten of het klopt dat de onderzoekers van de Trendrapportage Gerechtsdeurwaarders 2006 van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum niet gesproken hebben met één van de destijds actieve freelance gerechtsdeurwaarders. Los van de los van de veronderstelde problematiek, vragen deze leden ten slotte of freelance gerechtsdeurwaarders volgens de regering waarde hebben in de bestaande praktijk in de deurwaardersbranche. Zo ja, welke?

De leden van de D66-fractie constateren dat de regering een sterkere band tussen gerechtsdeurwaarder en toegevoegde gerechtsdeurwaarder tot stand wil brengen. Daarvoor brengen zij twee beperkingen aan. Per gerechtsdeurwaarder zijn slechts drie toegevoegd gerechtsdeurwaarders toegestaan en een toegevoegd gerechtsdeurwaarder wordt aan niet meer dan twee gerechtsdeurwaarders gelijktijdig toegevoegd. Het is deze leden echter nog niet geheel duidelijk uit welke praktijkproblemen de beperking met deze aantallen voortkomt. Zij vragen voorts te verduidelijken of het inderdaad de bedoeling is om hiermee het onmogelijk te maken dat er toegevoegde gerechtsdeurwaarders zijn die als het ware freelance zijn en daarmee potentieel de mogelijkheid hun brood te verdienen verliezen. Deze leden krijgen namelijk signalen dat het met de misstanden ten gevolge van freelancers mee zou vallen, terwijl de gerechtsdeurwaarders omwille van piekcapaciteit of uitval bij ziekte wel een behoefte hebben aan een flexibele schil. Hoe kijkt de regering hier tegenaan?

De leden van de ChristenUnie-fractie vragen de regering ten aanzien van de maximering van het aantal toegevoegde deurwaarders nader in te gaan op de keuze voor dit maximum en daarbij het criterium te betrekken dat ook toegevoegde deurwaarders die in deeltijd werkzaam zijn in voldoende mate actief kunnen blijven. Ook stellen deze leden vragen bij de bepaling dat een toegevoegd deurwaarder aan maximaal twee gerechtsdeurwaarders mag worden toegevoegd. Welke problemen zijn er geconstateerd bij toegevoegde deurwaarders die zijn toegevoegd aan meer gerechtsdeurwaarders? Op welke manier is gesproken over dit voorstel met de groep die dit betreft? Is er overgangsrecht overwogen op dit punt?

De leden van de SGP-fractie constateren dat de regering een maximum van twee gerechtsdeurwaarders wil stellen aan wie men kan worden toegevoegd. Op deze manier wordt beoogd misstanden bij freelancers tegen te gaan. Deze leden vragen de regering nader te duiden welke problemen er precies opgetreden zijn die tot deze maatregel zouden noodzaken? Biedt dit niet onvoldoende mogelijkheden voor flexibiliteit bij drukke periodes? Zijn er ook nog minder vergaande mogelijkheden overwogen om het voorkomen van misstanden uit te sluiten? Is het juridische en belastingtechnisch gezien nog wel mogelijk om in deze sector als freelancer werkzaam te zijn?

3. Wijzigingen met betrekking tot toezicht en tuchtrechtspraak

De leden van de VVD-fractie constateren dat de regering voorstelt integraal toezicht in te voeren dat preventief van aard is. Waaruit bestaat dit preventieve toezicht zich precies? Wordt de gerechtsdeurwaarder met de juiste werkwijze en intenties hierdoor niet teveel beknot?

De leden van de PvdA-fractie lezen dat het Bureau Financieel Toezicht (BFT), naast het toezicht op het notariaat, ook als taak krijgt om het algeheel toezicht op de gerechtsdeurwaarders te gaan houden. Deze leden zijn op de hoogte van de recente kritiek in de publiciteit op het functioneren van het BFT en vragen naar aanleiding daarvan of het BFT wel voldoende is toegerust voor een uitbreiding van hun werkerrein naar de gerechtsdeurwaarders. Kan de regering dit toelichten? Past bij de uitbreiding van de taken van BFT ook een uitbreiding van de capaciteit en verhoging van het budget?

De leden van de SP-fractie merken op dat het BFT er een grote taak bij krijgt, te weten preventief en dus proactief toezicht. Zien de leden van de SP-fractie dit goed? Deze leden juichen dit toe, maar zien tegelijkertijd dat het BFT er een aanzienlijke taak bij krijgt. Wat betekent dit voor de werklast en de capaciteit van het BFT?

De leden van de PVV-fractie merken op dat er op dit moment in de Gerechtsdeurwaarderswet alleen voorzien is in toezicht op de naleving van enkele financiële voorschriften en dat er een regeling van niet-financieel toezicht ontbreekt. Voor een dergelijke wettelijke regeling van integraal toezicht wordt dan ook aangesloten bij de wijze waarop dit is geregeld voor het notariaat. Het BFT, dat nu al is belast met het financieel toezicht op gerechtsdeurwaarders en op grond van de Wet op het notarisambt eveneens belast is met het integraal toezicht op het notariaat, krijgt deze taak opgedragen. Deze leden vragen of het BFT dit er wel bij kan hebben, gelet op de negatieve manier waarop zij recentelijk in het nieuws is gekomen.

De leden van de D66-fractie merken op dat er straks een veelvoud van toezicht lijkt te bestaan. Toezicht vindt plaats door het BFT en de KBvG, via klachtbehandeling bij de Nationale ombudsman en er bestaat tuchtrecht-spraak. In de memorie van toelichting en in het nader rapport wordt daarop ingegaan, maar deze leden zouden het waarden als ter verduidelijking een schematisch overzicht opgesteld kan worden voor welke handelingen of nalaten op welk moment met welke grondslag een beroep gedaan kan worden op één van de genoemde toezichthouders in de breedste zin van het woord. Kan de regering daarbij ook aangeven wat de klager aan die procedure kan ontlenen en welke gevolgen het kan hebben voor de gerechtsdeurwaarder? Voorts vragen deze leden hoe straks voorkomen wordt dat er over hetzelfde feit of dezelfde handeling meerdere procedures gaan lopen, al dan niet tegelijkertijd. Hoe liggen de relatieve bevoegdheden? Tussen welke organisaties zijn convenanten in voorbereiding om tot een goede afstemming van activiteiten te komen?

4. Uitgebrachte adviezen

De leden van de VVD-fractie hebben vernomen dat de gerechtsdeurwaarder feitelijke leegstand van een bepaalde woning kan constateren. Deze activiteit wordt veelal verricht op verzoek van een verhuurder van woningen. De constatering van leegstand van een woning is een laagdrempelige tussenvorm en voorstadium voor ontruiming in het geval de huurder geen sleutel inlevert. Het veld heeft de behoefte geuit om het proces-verbaal van waarneming als ambtshandeling in de wet op te nemen. Kan de regering hier een nadere reflectie op geven? Welke voor- en nadelen zijn er te noemen bij het voorstel het constateren van een lege woning te bestempelen als ambtshandeling?

De aan het woord zijnde leden merken op dat in de memorie van toelichting voorts wordt ingegaan op het klacht- en tuchtrecht. Er wordt voorgesteld om de mogelijkheid tot klagen bij de Nationale ombudsman over ambtshandelingen verricht door een gerechtsdeurwaarder te behouden. Dit maakt de klachtmogelijkheden voor de burger echter wel ondoorzichtig en onoverzichtelijk. Deze leden zien in principe wel de meerwaarde in van het behouden van de mogelijkheid tot klagen bij de Nationale ombudsman, gelet op de laagdrempeligheid hiervan. Zij vragen wel of het mogelijk is via voorlichting meer duidelijkheid te bieden over de klachtmogelijkheden die de burger heeft bij de diverse instanties. Zo ja, hoe zou hier vorm aan gegeven kunnen worden?

De leden van de PvdA-fractie merken op dat het wetsvoorstel een andere regeling met betrekking tot de klachtenafhandeling voorstelt dan dat nu gebruikt wordt. Er wordt namelijk een geschillencommissie ingesteld met daarnaast tuchtrechtspraak. Voor de Nationale ombudsman is in het wetsvoorstel geen rol weggelegd als klachtinstantie. De regering is van opvatting dat de voorgestelde klachtenregelingen, namelijk via de geschillencommissie en de tuchtrechter, geen beperkingen kennen in het afhandelen van de klachten, die de Nationale ombudsman wel heeft. De

regering gaat daarbij niet in op de rol die de Nationale ombudsman de afgelopen jaren heeft gespeeld. Uit de adviezen van de Nationale ombudsman en de Landelijke Organisatie Sociaal Raadsliden (LOSR) begrijpen deze leden dat de interventies van de Nationale ombudsman bij klachten over gerechtsdeurwaarders zijn gericht op het oplossen van het probleem. De Nationale ombudsman meent daarbij dat het werk van de geschillencommissie niet gericht is op het bereiken van oplossingen maar het produceren van uitspraken. Kan de regering hier een reactie op geven? Kan zij daarbij tevens ingaan op de gedachte dat een burger bij een afhandeling van een klacht meer baat heeft bij oplossingsgericht denken dan bij een uitspraak die niet altijd een oplossing bevat voor het opgeworpen probleem? In hoeverre kan de Nationale ombudsman naast de geschillencommissie en de tuchtrechter toch nog een waardevolle bijdrage leveren met het oplossingsgericht werken?

De leden van de SP-fractie merken, in navolging van de Afdeling advisering van de Raad van State, op dat er enige overlap is in het toezicht. Er zal goed worden samengewerkt tussen onder andere het BFT en de KBvG, maar hoe wordt voorkomen dat een ieder langs elkaar heen werkt? Zullen er geregeld gesprekken plaatsvinden? Kan er informatie over individuele gerechtsdeurwaarders of hun kantoren worden uitgewisseld? Hoe wordt voor de buitenwereld duidelijk waar men met een klacht over een deurwaarder terecht kan? Is dat dan bij zowel de tuchtrechter, de KBvG, het BFT en de Nationale ombudsman? De aan het woord zijnde leden zijn van mening dat de LOSR terecht wijst op de drie aanbevelingen uit het rapport «Noblesse Oblige». In dat rapport wordt aangegeven op welke manier de tariefstructuur anders kan en moet. De problematiek wordt door de regering onderkend, maar de aanbevelingen worden niet overgenomen. Waarom is er ook in onderhavig wetsvoorstel niet voor gekozen om genoemde aanbevelingen uit te voeren en te verwerken? Er wordt in de memorie van toelichting gewezen op «out of pocket-kosten», maar deze leiden er niet toe dat no cure no pay-afspraken niet meer gemaakt kunnen worden en de onwenselijke situatie blijft bestaan. Graag ontvangen deze leden een uitgebreide reactie waarom de aanbevelingen niet zijn overgenomen.

Voornoemde leden vinden het goed dat de rol van de Nationale ombudsman behouden blijft en dat de regering zijn meerwaarde ziet. De wijze waarop zonder overleg met het veld aanvankelijk de afweging is gemaakt die rol af te schaffen verdient geen schoonheidsprijs. Hoe gaat de regering dit in de toekomst voorkomen?

Deze leden constateren dat zowel de KBvG als de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak ervoor pleiten dat het opnemen van het proces-verbaal van constatering als ambtshandeling moet worden gezien. Begrijpen zij het goed als zij in de memorie van toelichting lezen dat als een dergelijk proces-verbaal onder artikel 20 Gerechtsdeurwaarderswet wordt gebracht, andere beroepsgroepen dergelijke bewijsstukken niet meer in mogen brengen bij een procedure, aangezien deze taak dan alleen voorbestemd is aan de gerechtsdeurwaarder?

Kan de regering voorts reageren op het advies van de KBvG om de derdengeldenrekening insolvent te verklaren?

De leden van de CDA-fractie vragen de regering waarom de Nationale ombudsman niet is betrokken bij het voorontwerp van het wetsvoorstel. Lag dat niet voor de hand, gezien het feit dat in het conceptwetsvoorstel ervoor gekozen was het klachtrecht bij de Nationale ombudsman te laten vervallen?

Deze leden vragen de regering voorts of bij de uitwerking van de voorgestelde bepalingen in lagere regelgeving de geraadpleegde organisaties, in het bijzonder de KBvG, ook geraadpleegd zullen worden. Ook vernemen zij graag op welke wijze de Tweede Kamer betrokken wordt

bij de nadere invulling van artikel 12a Gerechtsdeurwaarderswet, gelet op het belang van dit voorgestelde artikel en rekening houdend met de discussie over de reikwijdte van het begrip onafhankelijkheid.

De aan het woord zijnde leden vragen een bredere overweging van de regering ten aanzien van het voorgestelde proces-verbaal van constatering. Is zij al langer bekend met dit voorstel en in hoeverre is hieraan behoefte bij andere juridische beroepsgroepen?

De leden van de PVV-fractie begrijpen dat het oorspronkelijk de bedoeling was om verwarring bij de burger over het gebruik van verschillende klachtmogelijkheden zoveel mogelijk te voorkomen en dat daarom de mogelijkheid om bij de Nationale ombudsman te kunnen klagen moest komen te vervallen. De Nationale ombudsman is niet bevoegd om in zaken waarin geen ambtshandelingen worden verricht, omdat de gerechtsdeurwaarder op dat moment geen bestuursorgaan is. De tuchtrechter en de beoogde geschillencommissie zijn dat wel. De Nationale ombudsman heeft aangegeven dat zij juist door middel van niet formele interventies concrete en snelle oplossingen voor burgers weet te bereiken. Daarbij is er een toenemend aantal klachten over gerechtsdeurwaarders ontvangen die veelal gingen over de hoogte van de beslagvrije voet. Volgens de regering heeft de Nationale ombudsman hier gekwalificeerde medewerkers voor aangenomen en geeft dat waardevolle aanvullingen op de overige klachtmogelijkheden. Was dat niet het geval bij notarissen, gelet op het feit dat daar de weg naar de Nationale ombudsman wel kwam te vervallen? Begrijpen deze leden het goed dat nu de klachtmogelijkheid bij de Nationale ombudsman blijft bestaan, er geen geschillencommissie meer komt en er dus niet drie klachtmogelijkheden worden gecreëerd?

De leden van de D66-fractie zien dat de regering de adviezen waarin werd voorgesteld om de ledenraad niet in aantal te verkleinen naast zich neerlegt. Een argument daarvoor was dat elk raadslid een vervanger heeft. Deze leden vragen welke verzwaring van de werklust optreedt ten gevolge van de verkleining van het aantal leden en hoe de leden precies verkozen gaan worden. Zij hebben zorgelijke geluiden uit het veld gehoord dat in een kleinere ledenraad nog slechts gerechtsdeurwaarders van grotere kantoren zitting (kunnen) gaan nemen.

De aan het woord zijnde leden lezen dat volgens de NVI gerechtsdeurwaarders in de praktijk korting geven op niet ambtelijke incassohandelingen, in de wetenschap of veronderstelling dat de vergoeding voor zijn ambtshandelingen voldoende oplevert. Hoe verhoudt zich dat tot het gestelde in de beantwoording van de Kamervragen over het bericht «Mensen met schulden zijn een melkkoe» (Tweede Kamer, vergaderjaar 2014–2015, aanhangsel Handelingen, nr. 717)? Duidt dat er niet op dat er een breder onderzoek nodig is dan slechts een beperkte steekproef ten aanzien van veel voorkomende ambtshandelingen?

De leden van de SGP-fractie begrijpen uit het wetsvoorstel dat er sprake zal zijn van meer mogelijkheden voor het indienen van klachten over gerechtsdeurwaarders. Zij vragen of dit een logische keuze is. Moet er niet gekozen worden voor óf een klachtinstantie bij het orgaan zelf óf voor een klachtmogelijkheid bij de Nationale ombudsman? Werkt de huidige constructie niet teveel verwarring in de hand? Verder vragen zij of de stelling van de KBvG klopt dat er tegelijkertijd een klacht bij de tuchtrechter in Amsterdam, de KBvG in Den Haag, het BFT in Utrecht en bij de Nationale ombudsman ingediend kan worden. Hoe reëel is die gedachte? Zo ja, is dit ook in min of meer vergelijkbare sectoren mogelijk? De aan het woord zijnde leden vragen ook naar de mogelijkheid van het opnemen van een proces-verbaal van waarneming van feiten als ambtshandeling. Zij lezen dat de regering het in het kader van de

behandeling van dit wetsvoorstel niet de tijd vindt om dit te regelen, omdat ook niet duidelijk is of de noodzaak er is. Kan de regering aangeven in hoeverre er bij de andere sectoren vergelijkbare wensen leven? Wat zouden de voor- en nadelen ervan zijn? Wordt hier wel onderzoek naar verricht?

5. De onafhankelijkheid van de gerechtsdeurwaarder

Voor de leden van de PvdA-fractie is het van belang dat de gerechtsdeurwaarder onafhankelijk opereert. Niet alleen dient hij de belangen van zijn opdrachtgever (de schuldeiser) te behartigen, maar hij moet ook oog hebben voor de schuldenaar die soms in een lastig pakket zit. In artikel 15a van het wetsvoorstel wordt de onafhankelijkheid benadrukt. Deze leden begrijpen dat de beroepsgroep en de regering niet tot overeenstemming konden komen over de invulling wat er moet worden verstaan onder «onafhankelijkheid» en dat de regering daarom heeft gemeend dit begrip wettelijk te moeten verankeren. Voornoemde leden steunen de lijn van de regering omdat zij willen dat prikkels wegens financiële of persoonlijke belangen die het werk van de gerechtsdeurwaarde negatief kunnen beïnvloeden te allen tijde dienen te worden voorkomen. Deze lijn dient de integriteit van de beroepsgroep maar ook de schuldenaar die uiteindelijk te maken krijgt met de gerechtsdeurwaarder. Begrijpen deze leden het zo goed dat participatie van bijvoorbeeld financiers in een gerechtsdeurwaarderskantoor is toegestaan mits ze geen belang hebben bij het feitelijke werk (inbeslagname) van de gerechtsdeurwaarder? Daar tegenover maken de aan het woord zijnde leden uit de memorie van toelichting op dat klanten van participanten wel door het gerechtsdeurwaarderskantoor mogen worden vertegenwoordigd. Betreft het hier niet een zeer dunne scheidslijn? De band tussen de klant van een participant en het gerechtsdeurwaarderskantoor kan evengoed hecht zijn, maar die band kan worden verhuld door tussenkomst van die participant. Erkent de regering dat dit voorbeeld in de praktijk kan voorkomen? Zo ja, hoe kan dan toch de onafhankelijkheid worden bewaard? Zo nee, waarom niet? De leden van de PvdA-fractie constateren dat de regering in de memorie van toelichting reageert op de adviezen van de LOSR en de NVI. Deze organisaties wijzen op prikkels die de onafhankelijkheid van de gerechtsdeurwaarder kunnen aantasten. De betalingsafspraken die gerechtsdeurwaarders kunnen maken met hun opdrachtgever zorgen in de kern voor ongewenste prikkels, zoals een grote drang om beslag te leggen bij de schuldenaar omdat de vergoeding is gebaseerd op een no cure-no pay-afpraak. Voornoemde organisaties pleiten daarom voor een vorm van voorfinanciering waardoor een voorschotnota aan de opdrachtgever wordt gepresenteerd.

Kan de regering uitleggen wat wordt bedoeld met «out of pocket-kosten»? Deze leden begrijpen dat de regering aan de hand van de ontvangen adviezen de Administratieverordening gerechtsdeurwaarders heeft aangepast en uitgebreid. Voornoemde leden nemen aan dat dit betekent dat er geen wettelijke verankering komt van de tariefstructuur. Aangezien zij niet goed op de hoogte zijn van de inhoud van de aangepaste Administratieverordening en de nieuwe regeling waarnaar wordt verwezen, vragen zij of de uitwerking van deze wijzigingen leiden tot eenzelfde resultaat als beide organisaties bepleiten, namelijk een vorm van voorfinanciering waardoor betalingsafspraken op basis van no cure-no pay niet meer mogelijk zijn en een voorschotnota in principe wordt verstuurd naar de opdrachtgever. Kan de regering het antwoord toelichten?

De gerechtsdeurwaarder kan naast zijn het uitoefenen van zijn ambt nevenfuncties vervullen. Kan de regering een korte opsomming geven van de taken die een gerechtsdeurwaarder mag verrichten naast zijn ambtelijke taken?

Volgens de regering kan een gerechtsdeurwaarder naast het verrichten van zijn wettelijke taak als gerechtsdeurwaarder ook incassowerkzaamheden uitvoeren als dat niet ten koste gaat van het ambtelijke handelen. Kan de regering nader uitleggen waarom deze twee taken te combineren zijn en hier geen sprake is van (schijn van) belangenverstremgeling? Zal incassowerk in het algemeen lonender zijn dan het werk van de gerechtsdeurwaarder? Hoe moet de verhouding op een gerechtsdeurwaarderskantoor zijn tussen zijn ambtelijke taken en nevenwerkzaamheden? Hoe wordt voorkomen dat voorrang wordt verleend aan het incassowerk boven de taken als gerechtsdeurwaarder als sprake is van een en dezelfde schuldenaar?

De leden van de PvdA-fractie hebben in de memorie van toelichting kennisgenomen van de reactie van de regering op een verzoek van het BFT om gerechtsdeurwaarders niet langer als bewindvoerders op te laten treden. Kan de regering dieper ingaan op deze passage: «Het belang dat de rechter hecht aan het vermijden van (de schijn van) belangenverstremgeling is goed te begrijpen, maar het is nog niet gezegd dat deze voor iedere gerechtsdeurwaarder altijd aanwezig zal zijn.» Deze leden vragen naar de uitspraak waarin de rechter heeft gesteld te hechten aan het vermijden van (de schijn van) belangenverstremgeling? Gaat «belangenverstremgeling» in deze zin over het verenigen van twee taken in een persoon of kantoor? Zo ja, deelt de regering de mening dat in dat geval het niet van belang is hoe de individuele gerechtsdeurwaarder zich opstelt bij het uitoefenen van deze taken, maar dat het gaat om de combinatie van die taken?

Voornoemde leden vragen in hoeverre gerechtsdeurwaarders een taak kunnen hebben bij de schuldhulpverlening. Gerechtsdeurwaarders staan uit hoofde van hun wettelijke taak in contact met schuldenaren die soms hoge schulden hebben en daarbij niet zelfstandig tot een oplossing kunnen komen. Zou het denkbaar zijn dat de gerechtsdeurwaarder ook een signaalfunctie krijgt?

De leden van de SP-fractie missen een uitgebreidere visie van de regering op de wijze waarop de onafhankelijkheid van de gerechtsdeurwaarder het meest optimaal is. Zij wijzen hierbij tevens op de vernietiging achteraf van de Verordening Onafhankelijkheid. Ondanks dat deze leden de regering hierin hebben gesteund en dat nog steeds doen, kunnen zij zich herinneren dat de regering de nuloptie destijds als meest wenselijke manier zag om de onafhankelijkheid te waarborgen. Begrijpen voornoemde leden goed dat de regering deze visie inmiddels heeft losgelaten? Wat is daar de reden van? Wat is voorts haar mening over de opstelling van de Autoriteit Consument en Markt die destijds juist het tegenovergestelde concludeerde en stelde dat de Verordening Onafhankelijkheid niet goed is voor de concurrentiepositie van deurwaarders?

De aan het woord zijnde leden maken zich zorgen over de mogelijkheid voor indirecte opdrachtgevers om alsnog te participeren. Is dit op dit moment al mogelijk? Vreest de regering niet dat dit ertoe zal leiden dat opdrachtgevers een tussenpersoon zullen gebruiken om op die manier alsnog te mogen participeren in een kantoor? De uitwerking hiervan wordt overgelaten aan de gerechtsdeurwaarders. Wat is de visie van de regering op dit punt? Er wordt terecht gekeken naar de nevenwerkzaamheden van gerechtsdeurwaarders en de verenigbaarheid met hun ambt of bepaalde opdrachten. In hoeverre wordt in de praktijk ook rekening gehouden met de nevenfuncties van hun opdrachtgevers?

De leden van de SP-fractie onderschrijven het uitgangspunt dat no cure no pay-afspraken leiden tot een te grote afhankelijkheid van het slagen van het verhaal op de schuldenaar voor de vergoeding van de eigen kosten van de deurwaarder. Des te meer zijn zij verbaasd als ze lezen dat het Centraal Justitieel Incassobureau als overheidsinstantie soortgelijke afspraken heeft gemaakt. Het gaat dan meer om no cure-less

fee-afspraken, maar het komt erg in de buurt. Klopt het dat deurwaarders daarbij 87 cent krijgen voor niet-geïnde vorderingen, ondanks het werk dat daaraan vooraf is gegaan? Acht de regering een dergelijke vergoeding voldoende? Waarom zijn dergelijke afspraken wel wenselijk en waarom leiden deze niet tot een te grote afhankelijkheid van het slagen van het verhaal op de schuldenaar? Welke consequenties heeft dit voorts voor de kwaliteit van het werk?

Voornoemde leden merken op dat de regering voorts wijst op de «out of pocket-kosten», maar deze leden zien niet in waarom hierdoor de no cure no pay-afspraken wenselijker worden. Graag ontvangen zij een reactie op dit punt. Het risico blijft grotendeels bij de gerechtsdeurwaarder liggen en daarmee blijft de afhankelijkheid van het slagen van een opdracht bestaan. Het incassorisico wordt daarmee een gedeeld risico, niet alleen die van de opdrachtgever, maar ook die van de gerechtsdeurwaarder. De leden van de SP-fractie blijven dit een onwenselijke situatie vinden. Deze «out of pocket»-kosten zetten de kantoren die het financieel al zwaarder hebben nog meer op een achterstand. Bovendien kunnen no cure no pay-afspraken zeer nadelige gevolgen hebben voor schuldenaars. Deelt de regering deze mening? Klopt het dat de onafhankelijkheid van een gerechtsdeurwaarder mede dient in te houden dat hij rekening houdt met de belangen van de schuldenaren? Zo ja, op welke manieren worden deze belangen precies gewaarborgd en wat kan en moet een gerechtsdeurwaarder betekenen voor een schuldenaar die zijn schuld niet kán betalen? Zo nee, waarom niet?

Voornoemde leden zijn van mening dat no cure-no pay en no cure-less fee verboden moet worden, net zoals dat grotendeels voor de advocatuur is gebeurd. Zij roepen de regering daarom op alsnog het advies van de LOSR te volgen op dit punt.

De leden van de CDA-fractie vragen of de regering haar voorgestelde verbod om ambtshandelingen te verrichten naar vennoten of aandeelhouders zijnde niet-gerechtsdeurwaarders, kan verduidelijken. De regering geeft aan dat ten aanzien van klanten van deze participanten in het betreffende kantoor wel worden opgetreden maar niet ongeclausuleerd. Waar ligt de grens dan, gelet ook op het voorgestelde artikel 12a Gerechtsdeurwaarderswet waarin bepaald wordt dat de gerechtsdeurwaarder zijn ambt in onafhankelijkheid uitoefent en hierin niet mag of kan worden beïnvloed? Kan de regering deze toch betrekkelijk vage normstelling nader inkleuren, bijvoorbeeld door het geven van enkele concrete voorbeelden?

De aan het woord zijnde leden hebben kennisgenomen van het feit dat de regering niet in het geheel wil uitsluiten dat gerechtsdeurwaarders ook als bewindvoerder actief kunnen zijn, gelet op en ondanks de aangehaalde uitspraak van de kantonrechter door het BFT (ECLI:NL:RBNNE:2013:5532). Deze leden vragen de regering of er sinds deze beslissing meer gerechtelijke uitspraken zijn geweest waarbij het optreden als curator of bewindvoerder in het kader van de onafhankelijkheid van de gerechtsdeurwaarder, ter discussie stond. Zo ja, kan de regering een overzicht van jurisprudentie geven? Blijft er al met al geen sprake van een (te) dunne scheidslijn? Hoe verhoudt de stelling in de memorie van toelichting dat deurwaarders zich niet in situaties moeten begeven waar kans op belangenverstremming kan ontstaan zich tot het in stand gelaten artikel 20, derde lid, sub b, Gerechtsdeurwaarderswet?

De leden van de CDA-fractie vragen op welke wijze de regering in onderhavig wetsvoorstel uitsluit dat incassobureaus en gerechtsdeurwaarders optreden voor schuldeisers maar tegelijkertijd ook optreden als beschermingsbewindvoerder of bewindvoerder (in de zin van de Wet schuldsanering natuurlijke personen) voor diezelfde schuldenaar. Het belang van deze uitsluiting is door de regering tweemaal eerder expliciet bevestigd, namelijk in een algemeen overleg in de Tweede Kamer op

19 juni 2013 over armoede- en schuldenbeleid (Kamerstuk 24 515, nr. 266) en in het algemeen overleg op 27 november 2013 over preventie en bestrijding van stille armoede en sociale uitsluiting (Kamerstuk 24 515, nr. 278). Graag vernemen deze leden een reactie op dit punt.

De leden van de ChristenUnie-fractie betreuren het dat artikel 20, derde lid, sub c, van de Gerechtsdeurwaarderswet de mogelijkheid blijft bieden om incassowerkzaamheden te combineren met ambtshandelingen. Zij wijzen op het spanningsveld dat er is tussen de deurwaarder die onafhankelijk dient te zijn bij de uitoefening van zijn taak en de commerciële incassotaak namens een betalende opdrachtgever. Deze leden vragen om een nadere reflectie op dit punt, zeker nu andersom blijkt dat incassobureaus zich ten onrechte met regelmaat voordoen als deurwaarders, waardoor ten onrechte een verkeerd beeld ontstaat bij de taak en functie van gerechtsdeurwaarders.

6. Bedrijfseffecten en administratieve lasten ten gevolgen van het wetsvoorstel

De leden van de CDA-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van het voorbeeld van een specificatie van een gerechtsdeurwaarder in het advies van de LOSR bij onderhavig wetsvoorstel. Deze leden vragen of de regering ter verduidelijking van de werkzaamheden van gerechtsdeurwaarders voor dit wetsvoorstel een beschrijving kan geven van de genoemde kostenposten en daarmee inzicht in de werkzaamheden van gerechtsdeurwaarders die aan de gemaakte kosten ten grondslag liggen. Voornoemde leden vragen de regering voorts de uniforme berekeningswijze in de gewijzigde verslagstaten van de ratio's van liquiditeit en solvabiliteit weer te geven.

De leden van de D66-fractie vragen in welke mate de beroepsorganisatie bij de inrichting van de algemene maatregelen van bestuur betrokken zal worden.

De leden van de ChristenUnie-fractie constateren dat op een aantal punten in dit wetsvoorstel een nadere uitwerking middels een algemene maatregel van bestuur zal volgen. Zij vragen of bij de voorbereiding van deze algemene maatregel van bestuur de beroepsorganisatie betrokken wordt.

II. ARTIKELEN

Artikel I

Onderdeel B (artikel 1a Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de PvdA-fractie merken op dat in het gerechtsdeurwaardersregister de bevoegde gerechtsdeurwaarders worden ingeschreven. Tevens worden hierin de opgelegde maatregelen en nevenbetrekkingen opgenomen. Dit register kent geen bewaartermijnen voor de in het register opgenomen gegevens. Dit is vergelijkbaar met de Wet op het notarisambt. Deze leden vragen op welk moment een uitschrijving uit het register zal plaatsvinden. Of wordt het register nooit opgeschoond?

De leden van de SP-fractie merken op dat er geen termijn aan het bewaren van gegevens wordt gekoppeld omdat een beroep op nietigheid van een ambtshandeling nooit verjaart. Alleen de rechtsvorderingen die eruit voortvloeien kunnen verjaren. Waarom wordt niet aangesloten bij de algemene verjaringstermijn van rechtsvordering van 20 jaar? Wat maakt het proportioneel om de gegevens nog langer te bewaren dan deze

termijn? Deze leden zien niet in wat de meerwaarde is van het langer dan 20 jaar bewaren van betreffende gegevens. Als de regering die meerwaarde wel ziet, ontvangen voornoemde leden hiervoor graag een motivering.

De leden van de D66-fractie lezen dat er geen bewaartermijn komt voor de in het centraal deurwaardersregister vermelde gegevens. Dit terwijl de Afdeling advisering van de Raad van State daar wel in het bijzonder op heeft aangedrongen. In het kader van het beoordelen van de proportionaliteit van het onbeperkt bewaren van de gegevens hebben deze leden daarom enkele vragen. In welke gevallen voorziet de regering dat de nietigheid van een ambtshandeling ingeroepen zou worden buiten het kader van een rechtsvordering waarvoor een verjaringstermijn geldt? Om welk percentage van de verzoeken tot nietigheid gaat het? Kan in een tabel een overzicht gegeven worden van hoe vaak de nietigheid van ambtshandelingen jaarlijks ingeroepen wordt, welk deel daarvan slaagt en de tijd die verstreken is sinds het verrichten van de ambtshandeling?

Onderdeel C (artikel 3 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de SP-fractie constateren dat een gerechtsdeurwaarder niet bevoegd is op te treden voor personen of bedrijven waarmee ze een te nauwe persoonlijke band hebben. Wie bepaalt dat? Hoe wordt het begrip «te nauw» gedefinieerd? Wie controleert dit?

Onderdeel D (artikel 4 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de SP-fractie willen graag weten wie er allemaal toegang en inzage heeft tot het gerechtsdeurwaardersregister en wat daarvoor de reden is.

Onderdeel E (artikel 5 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de PvdA-fractie constateren dat de gerechtsdeurwaarder de Nederlandse nationaliteit of de nationaliteit van een andere EU-lidstaat moet hebben. Daarnaast moet de gerechtsdeurwaarder de Nederlandse taal voldoende machtig zijn. Deze leden vragen hoe dit wordt getoetst? In hoeverre worden er eisen gesteld aan de kennis van de Nederlandse wet- en regelgeving die het ambt van de gerechtsdeurwaarder betreft en hoe wordt dit aspect getoetst?

De leden van de PVV-fractie merken op dat wordt voorgesteld het nationaliteitsvereiste te laten vervallen. In het verleden heeft de Europese regelgeving tot gevolg gehad dat de eis is vervallen dat iemand Nederlander moet zijn om tot notaris te kunnen worden benoemd. Aangegeven wordt dat volledig is aangesloten bij de keuzes die zijn gemaakt rond de uitbreiding van de nationaliteitseis voor benoeming tot notaris waarmee het ambt ook open wordt gesteld voor burgers van andere EU-lidstaten, een van de landen van de EER of Zwitserland. De reden voor de aansluiting bij de benoeming tot notaris ligt in de wens om het beroep van gerechtsdeurwaarder voor een grotere groep toegankelijk te maken, alsmede de regeling voor beide beroepsgroepen zoveel mogelijk op elkaar aan te laten sluiten. Deze leden vragen welke andere EU-lidstaten, landen van de EER of Zwitserland hebben geregeld dat mensen uit andere landen daar gerechtsdeurwaarder mogen worden zonder dat zij de nationaliteit van dat land hebben? Hebben die landen het unieburgerschap als voorwaarde of de eis van reciprociteit?

Onderdeel J (artikel 11 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de CDA-fractie vragen waarin ten aanzien van de invulling van de ministerieplicht is afgeweken van het advies van de commissie evaluatie Koninklijke Beroepsorganisaties van Gerechtsdeurwaarders (het eerder gememoreerde evaluatierapport «Noblesse Oblige»). Om de belangen van zowel de schuldeiser als schuldenaar in het oog te houden, moet voldoende ruimte bestaan voor de gerechtsdeurwaarder om zijn ambt te weigeren. De commissie verwijst in het rapport naar de redactie in de Wet op het notarisambt, artikel 21, tweede lid: «De notaris is verplicht zijn dienst te weigeren wanneer naar zijn redelijke overtuiging of vermoeden de werkzaamheid die van hem verlangd wordt leidt tot strijd met het recht of de openbare orde, wanneer zijn medewerking wordt verlangd bij handelingen die kennelijk een ongeoorloofd doel of gevolg hebben of wanneer hij andere gegronde redenen voor weigering heeft.» Deelt de regering de mening van onder meer de Nationale ombudsman dat deze formulering meer ruimte biedt aan de gerechtsdeurwaarder dan het voorgestelde artikel? Is het een bewuste keuze van de regering om die ruimte zo beperkt mogelijk te houden? Als dit laatste het geval is, vragen deze leden in hoeverre de gerechtsdeurwaarder niet klem komt te zitten in het geval hij meent een opdracht niet te kunnen uitvoeren. In dat kader vragen voornoemde leden ook een reactie ten aanzien van de constatering van de KBvG dat advocaten in toenemende mate de tuchtprocedure voor gerechtsdeurwaarders misbruiken als breekijzer voor het civiele domein. Klopt het dat het gevolg van de voorgestelde wetswijziging is dat elke advocaat de gerechtsdeurwaarder kan oproepen zijn ministerieplicht te weigeren en hem partij en onderdeel van het geschil kan maken door te stellen dat de gerechtsdeurwaarder de tenuitvoerlegging van het vonnis van de rechter zou moeten nalaten nu dit een goed gerechtsdeurwaarder niet betaamt? Graag ontvangen de leden van de CDA-fractie hierop een reactie.

De leden van de D66-fractie vragen welke uitwerking de toevoegde uitzondering op de ministerieplicht heeft voor de positie van de gerechtsdeurwaarder. Volgens de toelichting is de voorgestelde wijziging slechts een bevestiging van de norm die in de rechtspraak al wordt aangenomen. Dat roept echter de vraag op of in dat geval het artikel niet meer onduidelijkheid schept dan dat er verduidelijkt wordt. Hoe wordt voorkomen dat gerechtsdeurwaarders straks bezig moet zijn met het voeren van procedures of zij terecht al dan niet geweigerd hebben met een beroep op de onverenigbaarheid van de ambtshandeling met de gedrags- en beroepsregels? Bestaat niet het risico dat de gerechtsdeurwaarder op deze manier in een conflict tussen partijen gezogen wordt?

Onderdeel K (artikel 12a Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de SP-fractie constateren enige discrepantie tussen de visie van de KBvG en de regering waar het gaat om de uitleg van de onafhankelijkheid. De nadere invulling van concrete verboden en geboden wordt verder uitgewerkt bij of krachtens algemene maatregel van bestuur. Op welke manier wordt de beroepsgroep hier zelf bij betrokken? Hoe wordt voorkomen dat de beroepsgroep na een eventuele wijziging van de Verordening Onafhankelijkheid alsnog geconfronteerd worden met vernietiging hiervan door de regering? In het voorgestelde artikel 12a wordt enigszins vaag omschreven wat een deurwaarder niet mag, namelijk zijn ambt in enig verband uitoefenen waardoor zijn onafhankelijkheid wordt of kan worden beïnvloed. Waar ligt volgens de regering de absolute ondergrens?

Onderdeel O (artikel 19a Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de SP-fractie merken op dat de gerechtsdeurwaarder in bepaalde gevallen een meldplicht heeft aan het BFT. Wat gebeurt er als het BFT erachter komt dat niet aan deze meldplicht is voldaan? Welke consequenties heeft dit?

Onderdeel P (artikel 20 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de CDA-fractie vragen of de regering enkele concrete voorbeelden kan geven van niet-ambtelijke werkzaamheden die de gerechtsdeurwaarder binnen zijn kantoor kan verrichten en die volgens de regering van invloed kunnen zijn.

Onderdeel S (artikel 24 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de CDA-fractie vragen hoe de voorgestelde wijziging aan het slot van het eerste lid («de gerechtsdeurwaarder die wordt waargenomen, hindert de waarneming niet») zich verhoudt tot de situatie waarin de gerechtsdeurwaarder die wordt waargenomen zijn ministerieplicht weigert. Artikel 24, eerste lid, Gerechtsdeurwaarderswet stelt immers dat een waarnemend gerechtsdeurwaarder dezelfde rechten en plichten heeft maar dat betekent niet dat beide niet van mening kunnen verschillen hoe te handelen. Kan de gerechtsdeurwaarder diens ministerieplicht worden tegenworpen door de waarnemend gerechtsdeurwaarder en dient hij op dat moment ter plekke dus mee te werken? Visa versa leggen deze leden de situatie voor dat de waarnemend gerechtsdeurwaarder ambtshandelingen weigert te verrichten uit te voeren terwijl de waargenomen gerechtsdeur wel zijn ministerieplicht wenst te vervullen. Graag ontvangen zij hierop een reactie.

Onderdeel U (artikel 25 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de PvdA-fractie hebben kennisgenomen van de tuchtrechtregeling in het wetsvoorstel. Als zij het goed begrijpen geldt de tuchtrechtregeling voor iedereen die werkzaam is bij het gerechtsdeurwaarderskantoor en tevens de ambtshandelingen verrichten die de gerechtsdeurwaarder in het kader van deze wet is opgedragen. In het wetsvoorstel wordt de stagiair die in het laatste jaar van zijn opleiding stage loopt bij een gerechtsdeurwaarderskantoor gelijkgesteld met de kandidaat-gerechtsdeurwaarder. De regering acht het van belang dat de stagiair dezelfde handelingen kan verrichten dan de (kandidaat-)gerechtsdeurwaarder. Deze leden hebben hiervoor begrip nu dit een deel van de opleiding is. De stagiair zal daardoor ook vallen onder de tuchtrechtregeling. Deze leden vragen, overigens met de Afdeling advisering van de Raad van State, of dit wel terecht is. De stagiair zit nog in een opleidingsfase want de opleiding is nog niet afgerond. Dat betekent tevens dat de stagiair tijdens zijn stage fouten zal maken. Dit is inherent aan het leerproces. Deelt de regering die mening? In hoeverre kan een fout, die misschien verregaande gevolgen kan hebben en misschien wel tuchtwaardig is, te wijten zijn aan de stagiair en niet aan de slechte begeleiding van de gerechtsdeurwaarder die hem is toegewezen? Hoe kan de stagiair verweten worden dat hij nog niet voldoende kennis en kwaliteit bezit om het ambt goed uit te oefenen die hij op grond van deze wet zou moeten bezitten? Voornoemde leden zouden het begrijpen als het tuchtrecht alleen van toepassing zou zijn als de integriteit van de stagiair ter discussie zou staan. Kan de regering reageren op deze punten? Dat de kandidaat-gerechtsdeurwaarder wel onder het tuchtrecht valt vinden deze leden terecht. Zij hebben immers al een opleiding afgerond en een jaar meegedraaid op een gerechtsdeurwaarderskantoor. Er mag dan veronder-

steld worden dat de kennis voldoende is om eigen verantwoordelijkheid te dragen.

De leden van de SP-fractie onderschrijven de kritiek van de Afdeling advisering van de Raad van State waar het gaat om het tuchtrecht die van toepassing is bij de stage tijdens de opleiding. Zij achten dit niet proportioneel. Als een kandidaat tijdens zijn opleiding en stage fouten maakt, kan hij of zij die opleiding toch ook niet afmaken? Zal de tuchtrechter rekening mogen houden met de omstandigheden van het geval en dus met het feit dat iemand de stage loopt in het kader van een opleiding en dus eigenlijk net komt kijken? Welke consequenties heeft dit voor de gerechtsdeurwaarder aan wie de student is toegevoegd?

Onderdeel X (artikel 27 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de SP-fractie zijn benieuwd of er ook rekening gehouden wordt met gerechtsdeurwaarders die in deeltijdfunctie werken. Krijgen zij de mogelijkheid om meer deurwaarders toe te voegen aan het kantoor? Zo nee, waarom niet?

Onderdeel SS (artikel 57 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de PvdA-fractie vragen of het klopt dat in de wet noch in de memorie van toelichting iets is vinden over de invulling, samenstelling en taken van de nieuw op te zetten klachten- en geschillenregeling dan wel de geschillencommissie. Zo ja, kan de regering alsnog ingaan op de volgende vragen? Op welke manier is geborgd dat in de commissie onafhankelijke kritische mensen zitting hebben en wat moet in ieder geval de samenstelling van de geschillencommissie zijn? Ligt het voor de hand dat er iemand van buiten de beroepsgroep in de geschillencommissie zit? De geschillencommissie moet de tuchtrechter (deels) ontlasten, zo blijkt uit de memorie van toelichting. Welke zaken mag de geschillencommissie behandelen en welke niet? Welke maatregelen mag de geschillencommissie nemen? Hoe wordt bewerkstelligd dat de klagende burger de weg naar de nieuwe geschillencommissie kan vinden nu een voor hem bekende route, namelijk die via de Nationale ombudsman wegvalt?

Onderdeel II (artikel 36 Gerechtsdeurwaarderswet)

De leden van de VVD-fractie vragen de regering een paar voorbeelden te geven waarbij de doorbreking van de geheimhoudingsplicht gerechtvaardigd is.

De voorzitter van de commissie,
Jadnanansing

De griffier van de commissie,
Van Doorn